

μερικαὶ δὲν εἶναι μεγαλείτεραι ἀπὸ στρουθίων, ἐνῶ ἄλλαι ἔχουν ὕψος τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν. Ἡ ἐνώπιόν σας γλαυὲ ὁνομάζεται ὠτοφόρος, ὥς ἐκ τῶν πτερῶν τῆς κεφαλῆς της, τὰ ὅποια εἶναι διευθετημένα κατὰ τὰ πλάγια ἐν εἰδῇ ὧτων.

“Ὅστις μὲ ἀγαπᾷ ὡς μὲ ἀκολουθήσῃ.

Ἀξιωμακτόνοι λῆξεις! Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν ἐν μέσῳ τῆς βροντῆς καὶ κλαγγῆς τῶν ὅπλων, ὑπὸ φωνῆς ἡχηρᾶς, ἀντηχησάσης καθαρά ὑπεράνω τοῦ θορύβου τῆς μάχης. Ὁ νέος ὅστις τὰς εἶπε δὲν ἐφαίνετο περισσότερο ἢ παιδάριον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλ’ εἶχε ὅλην τὴν δεξιότητα ἐμπείρου πολεμιστοῦ.

“Ὅστις μ’ ἀγαπᾷ ὡς μὲ ἀκολουθήσῃ.” Τόσον μόνον εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ τεῖχη τῆς πολιορκουμένης Ραβέννης, θὰ ἦσαν ὅμως πολλοὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν διότι μετὰ τὴν ἐφοδὸν τὸ νεκρὸν τοῦ σώματος, αἱματόφυρτον καὶ διαπερασμένον δι’ εἰκοσι δύο πληγῶν, δὲν ἔκειτο μόνον ὑπὸ τὸ τεῖχος ἀλλ’ ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν πτωμάτων, ἐκείνων οὕτινες δι’ ἀγάπην τοῦ τὸν εἶχον ἀκολουθήσει εἰς βέβαιον θάνατον.

Καὶ ἄλλος τις εἶπε ποτε περίπου τοὺς αὐτοὺς ἀξιωμακτόνους λόγους: “Ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου ὡς μὲ ἀκολουθῇ.” Ὁ ἀρχηγὸς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προσκαλῶν τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ πολεμήσωσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν του τοὺς ἐχθροὺς τῆς ψυχῆς. νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἤνοιξε πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Φίλτατοι παῖδες, εἰσθε ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ; Ἐὰν φέρητε τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, δύνασθε νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσητε χωρὶς νὰ φανῆτε προδόται καὶ λειποτάκται; Εἰσεύρετε ποῖοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ κατὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς σας σᾶς καλεῖ νὰ ἐπιτεθῆτε; καὶ ποῖα ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν σᾶς προσκαλεῖ νὰ βαδίσητε; Ἰδοὺ ἡ πλήρης κλήσις αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ εὗρητε εἰς τὸ ἡ κεφ. τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, ἐδαφ. 34 καὶ ἐφεξῆς. “Ἐάν τις θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, ὡς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ ὡς ἀρῇ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ὡς μὲ ἀκολουθῇ.” Καλεῖσθε λοιπὸν νὰ πολεμήσητε τὴν φιλαυτίαν καὶ ἰδιοτελείαν σας, τὰς πονηράς σας κλίσεις καὶ τὸ κοσμικὸν φρόνημα τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ πᾶσαν νεαρὰν ψυχὴν ἅμα εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἐνεργὸν βίον· νὰ δεχθῆτε δὲ ἀγογγύστως πᾶν καθῆκον καὶ βάρος, πᾶσαν θλίψιν καὶ δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν σᾶς πέμπει ὁ Θεὸς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πίστεώς σας καὶ μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός σας καὶ νὰ ἀκολουθήσητε Αὐτὸν διὰ μέσου τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ τῆς ἐναντιώσεως τοῦ κόσμου, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σας.

Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ἱππότης. Γαστῶν δὲ Φουᾶ, ἀνεψιὸς τοῦ Λουδοβίκου ἐξ τῆς Γαλλίας, ἔπεσε μετὰ τῶν ὁπαδῶν του πρὸ τοῦ τεύχους τῆς Ραβέννης. ἀλλ’ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Μέγαν Ἀρχηγὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστῶς καὶ ἀφοσιωμένως διὰ βίου θὰ εἰσέλθουν μετ’ αὐτοῦ νικηταὶ εἰς τὴν οὐρανίαν πόλιν. Πόσον θαυμάζομεν τὸν ἀτρόμητον νέον καὶ τοὺς συντρόφους του, οὕτινες διὰ τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων καὶ διὰ τὸν βασιλεῦα των ἀντεμετώπισαν βέβαιον θάνατον! καὶ ὅμως εἰς ἕκαστος ἡμῶν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ κλέος ἐνδοξώτερον ἐκείνου, ἐὰν δι’ ἀγάπην τοῦ Αὐτρωτοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν πολεμήσωμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Εἰς ἕκαστον ἀποτεινόνται οἱ λόγοι τοῦ Σωτήρος, αὐτοὶ ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου οὗτος θέλει σώσει αὐτήν.

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁλόκληρος ἐβδόμας παρῆλθε χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ διόλου ἡ ζωηρότης καὶ εὐθυμία τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σκυθρωπότερος καὶ πλέον ἀνήσυχος. Ὅσον ἔβλεπε τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο παιδίον, τόσον ἀθῶον, τόσον εὐτυχές, τόσον ἀμέριμνον, ἐνθυμεῖτο τὴν ἀπωλεσθεῖσάν του εὐτυχίαν, καὶ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας εἶχε στερήσει ἄλλον ἀθῶον πλάσμα, — τὴν γλυκεῖαν Μαρίαν.

Ἄ, ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ λύπην, οὔτε κἂν ὑποφίαν εἶχε τί ἦτο. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, ὅταν ὁ Ἑρρίκος ἀδυνατῶν νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον τῆς καρδίας του, τῆς εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα, προσήλωσεν ἐπάνω του δύο ὀφθαλμοὺς ὁλοστρογγύλους ἐξ ἀπορίας καὶ ἡρώτησε:

«Καὶ τί σε ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῆς, Ἑρρίκε; Ἐγὼ κοιμοῦμαι πάντοτε καλά.»

“Ἦμην λυπημένος, ἐξαδελφοῦλα· εἶχα στενοχωρίαν.»

«Λυπημένος; στενοχωρίαν; Ἐ, λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κάμῃς ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα νὰ κοιμηθῆς, καὶ ὅταν θὰ ἐξύπνας ἡ στενοχωρία σου θὰ εἶχε περάσει.»

“Ἄ! ἐξαδελφοῦλα, ἂν ἐπέρνα ἡ λύπη ὅπως σοῦ φαίνεται...!»

“Ἀλλὰ περνᾷ! σοῦ λέγω ὅτι περνᾷ!» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη.

Ὁ Ἑρρίκος τότε ἐνόησεν ὅτι ἡ Ἰουλίττα δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὅχι διότι δὲν τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ διότι, εὐτυχῶς δι’ αὐτήν, δὲν ἐγνώριζε τὸν πόνον, ἐκ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἔπασχεν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἦσαν οἱ δύο εἰς τὸν κήπον, ἡ μὲν Ἰουλία παίζουσα μετὰ τὴν κούκλαν τῆς καὶ τὸ κυνάριον τῆς, ὁ δὲ Ἑρρίκος, ὡς πάντοτε σκεπτόμενος περὶ τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ, τοὺς εἰδοποιοῦν ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦλθε, καὶ πραγματικῶς μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, φαίνεται αὐτοπροσώπως ὁ Ἰάκωβος, πλησιάζων ἐκ τοῦ ἀπωτέρου μέρους τοῦ κήπου.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη, ἥτις ἄμα ἤκουσε τὴν εἰδήσιν εἶχε προστρέξει ὅλη χαρὰ, τώρα ὅμως ὅτε εἶδε τὸν ξένον ἔλαβε διὰ μιᾶς τὸ σοβαρὸν καὶ ἐπίσημόν της ὕφος, τὸ ὅποιον ἐνδύετο ὡς φόρεμα κατὰ τὰς σπουδαίας περιστάσεις.

Ὁ Ἑρρίκος ἀφ' ἑτέρου ἔμεινεν ἀπολελιθωμένος. Δὲν εἶχεν ἐπανίδει τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην... καὶ δὲν εἰςευρε πῶς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἐκ τῆς ταραχῆς του καὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως.

«Μ' ἐλησμόνησες. λοιπόν, Ἑρρίκε; Δὲν με ἀναγνωρίζεις; Ἡλλαξα λοιπὸν τόσο πολύ;» εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πλησιάζων καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν.

«Ἄ, διόλου» εἶσαι ὁ αὐτὸς πάντοτε. Χαίρω πολὺ ὅτι σὲ βλέπω,» εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, αἰσθανόμενος ὅμως, ὅτι ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ ἀφηρημένος προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τρόπον πλέον ἐγκάρδιον. «Καὶ πῶς τὰ ἐπέρασες Ἰάκωβε, ἀφ' οὗτου τελευταῖον εἶδομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον;...

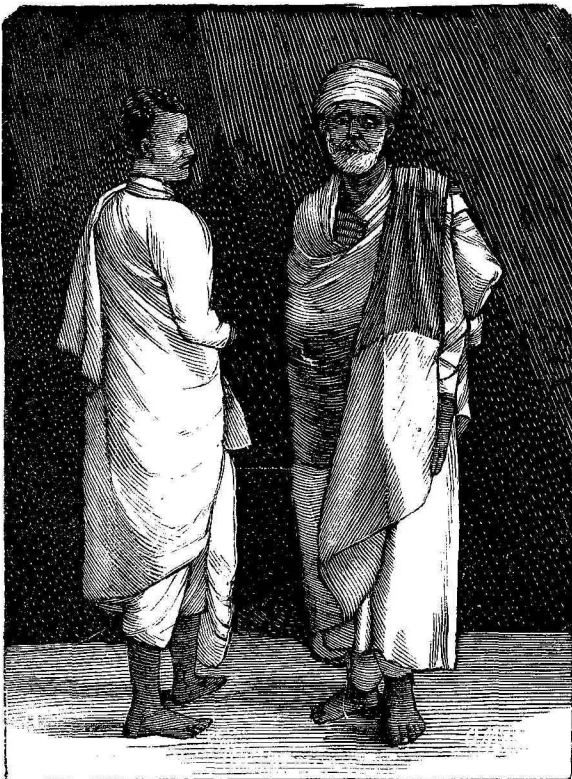
«Ὡς πρὸς ἐμὲ πηγαίνω λαμπρὰ..... φίλε μου.»

Τὰς λέξεις, «φίλε μου,» μόλις ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ. Κάτι τῷ ἔλεγεν ὅτι ἦτο πλέον ἀνάξιος τῆς φιλικίας παιδὸς τόσο ἐντίμου καὶ φιλαλήθους. Δὲν προσέθεσε περισσότερα, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ συστήσῃ τὴν μικρὰν ἐξαδέλφην εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις μετ' ὀλίγας στιγμᾶς διὰ τοῦ γλυκέως καὶ εὐπροσηγόρου τρόπου του κατάρθρωσε νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν θαυμασμόν τῆς Ἰουλίας εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε αὕτη παραιτήσασα τὸ ἐπίσημόν της ὕφος ἤρχισε νὰ γελά, νὰ πηδᾷ καὶ νὰ φλυαρῇ μετ' αὐτοῦ ὡς νὰ τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ πολλοῦ. Τῷ ἐνεπιστεύθη χωρὶς νὰ χάσῃ καί-

ρὸν τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς διὰ τὸ μέλλον, ἀκόμη δὲ καὶ τὰς προσδοκίας τῆς περὶ γλυκύσματός τινος ἐξαισίου αὐτὴν τὴν κρέμαν, τὸ ὅποιον ἡ τροφὸς τῆς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸ γεῦμα!

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Ἑρρίκος ἀποσυρθεὶς κατὰ μόνας ἔβλεπε τὴν τόσο ταχέως συναφθεῖσαν φιλίαν μετὰ αἰσθημα ἀνακουφίσεως μὲν, διότι ἀφίετο ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ὁμιλῇ μετὰ τὸν Ἰάκωβον, πικρίας ὅμως, διότι ἐκεῖνοι δὲν εἶχον τὴν μεταμέλειαν ἡ ὁποία ἐπάγανε τὸν γέλωτά του καὶ ἐπέβεν ὡς βάρος μολύβδου τὴν καρδίαν του.

Παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας

Ἀβυσσῖνοι ἱερεὺς καὶ διάκονος.

ἀμφότεροι ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη καὶ ὁ Ἰάκωβος ἦλθον καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν ἡσυχον. Τέλος εὐρὼν εὐκαιρίαν, ὅτε ἐκεῖνοι δὲν προσεῖχον, ἐκρύφθη ὀπίσω πυκνῆς ἀναδενδράδος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔβλεπεν ὅτι συνέβαινε χωρὶς νὰ φαίνεται αὐτός.

Μετ' ὀλίγον ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη βαρυνθεῖσα τὰ παιγνίδια, ἀνεχώρησε τρέχουσα πρὸς τὴν οἰκίαν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπομείνας μόνος ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐνὸς δένδρου καὶ ἤνοιξε βιβλίον τι. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διερχόμεναι ἀνὰ μέσον τοῦ φυλλώματος ἐφώτιζον τὴν ὥραιάν καὶ εὐγενὴ κεφαλὴν τῆς, τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν του πρόσωπον. (ἀκολουθεῖ.)

Ἱερεὺς καὶ διάκονος.

Κλείοντες τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων διαφόρον τάξεων Ἀβυσσινῶν παραθέτομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἱερέα καὶ διάκονον τῆς φιλικῆς ἐκείνης πρὸς τὴν Ἑλλάδα χώρας. Οἱ Ἀβυσσῖνοι πρεσβεύουσι τὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀν καὶ παρεισῆχθησαν μετὰ αὐτῶν καὶ πολλὰ μὴ διδασκόμενα ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου. Ποθοῦσιν ὅμως νὰ γνωρίσωσι καλλίτερον τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐζήτησαν διδασκάλους τῆς θρησκείας νὰ τοὺς φωτίσωσι περὶ ὧν δὲν γνωρίζουσι. Εἶθε νὰ μὴ παρέλθῃ πολὺς χρόνος πρὶν εὐαγγελισθῇ ἐκ νέου ὁλόκληρος ἡ καλὴ καὶ φιλικὴ αὕτη χώρα.